

MIA

Nevím, jak dlouho už šlapu, ale když se konečně dostanu ke vchodu do parku, prosvítají mezi kmeny javorů paprsky zapadajícího slunce. Už jsem tu jednou byla. Bylo to minulý rok na podzim, na pikniku s Rothwellovými. Sociální pracovnice si myslela, že by pro nás bylo dobré podnikat nějaké „rodinné aktivity“.

Nicméně to dopadlo příšerně. Dvojčata se pohádala, Becca se ztratila v lese, a zatímco jsme ji všichni hledali, několik divočáků si pošmáкло na našem obědě. Díky tomu, že jsem tehdy strávila dvě hodiny hledáním Beccy, mám teď tenhle les v malíku. Opřu kolo o dřevěný rozcestník, který ukazuje k vodopádu, a vyrazím co nejrychlejším tempem. Nohy se mi z té námahy třesou, protože normálně nevyvívám tolik fyzické aktivity, ale hlavně proto, že se bojím. Rozhlížím se na všechny strany, ale po Kyleovi není nikde ani stopy. Prosím své srdce, aby se uklidnilo, ale stále zběsile tluče.

„Kyle!“ křičím neustále všemi směry, co nejhlasitěji dokážu.

Jedinou odpovědí je mi hluk padající vody v dálce. Co když se sem jenom přijel projít? Co když jenom chtěl být chvíli sám? Nebo co když sem vyrazil sbírat divoký chřest? Zrovna nedávno ho pan Rothwell z lesa donesl spoustu. A co když

mě uslyší, jak volám jeho jméno, a zítra o tom budou psát v novinách?

Když jsem nervózní, moc přemýšlím. Někdy mě dokonce ten proud myšlenek unaví.

Jdu dál, popadám dech a křik jestřába mě přiměje vzhlednout. Přelétá mi přímo nad hlavou, jako by mě varoval, jako by věstil něco zlého. Projede mnou pocit ohrožení, až důvěrně známý. Není mi z toho dobře, a i když je běh jediné, co nesmím, zejména po posledním pobytu v nemocnici, nemůžu si pomoci. Modlím se, aby moje nové prášky fungovaly, a dám se do běhu a bez ustání křičím jeho jméno: „Kyle! Kyle! Kyyyyleeeee!“

Pochybuju, že mě uslyší. Hučení vodopádu sílí. Přestanu přemýšlet a jenom běžím a běžím, dokud konečně nespatriím obrovitý proud vody, který se valí dolů mezi dvěma vzrostlými buky.

Panebože, je tam, naklání se přes okraj a kouká do burácující vody, jednou rukou svírá rozviklané zábradlí. *Ne, ne, ne, prosím, nedělej to.* Zalapám po dechu, zastavím se, nasaju tolik kyslíku, kolik mé plíce zvládnou pojmout, a potom zařvu: „Ne!“ Ale zdá se, že mě neslyší.

Panebože. Dám se znovu do běhu, ale nestihnu to, *jestli se tam vůbec dostanu.* Musím udělat něco velkého, a tak se zastavím a prosím vítr, stromy a celý les, aby donesly můj hlas až k němu, a pak křičím, křičím, jako jsem za celý život nekřičela, jako ještě žádný člověk nikdy nekřičel.